

Sygn. akt II Ca 1293/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Ryszard Małecki

Sędziowie: Tomasz Żak

Alina Szymanowska

Protokolant: prot. sąd. Anna Szymanowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2021 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego A. B. reprezentowanego przez matkę M. S.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 10 września 2020 r.

sygn. akt I C 2297/19

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz małoletniego powoda kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Tomasz Żak Ryszard Małecki Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2020 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 36.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22.12.2016 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. kosztami procesu obciążył w całości pozwaną i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.617 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w punktach 1. 3. i domagając się jego zmiany przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i obciążenie ozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy przyjmuje jako własne i poczynił na jego kanwie adekwatne rozważania prawne.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu I instancji, że w świetle art. 11 § 2 kpc. prawomocny wyrok w sprawie karnej stwierdzający sprawstwo osoby ubezpieczonej z tytułu odpowiedzialności cywilnej jest wiążący dla sądu w sprawie cywilnej toczącej się przeciwko ubezpieczycielowi prawomocnie skazanego sprawcy szkody (art. 822 § 1 kc.) – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., I CSK 373/12, OSNC 2013 nr 11, poz. 126, str. 29 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 listopada 2020 r., I ACa 462/20 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 stycznia 2014 r., I ACa 651/13. Ubezpieczyciel sprawcy szkody ponosi odpowiedzialność za sprawcę, w związku z czym przesądzenie sprawstwa wobec sprawcy odnosi skutek w stosunku do ubezpieczyciela.

Z oczywistych względów nie można odnosić braku związania ubezpieczyciela uznaniem sprawstwa przez samego sprawcę szkody do niniejszego związania sądu cywilnego w oparciu o art. 11 kpc.

W ramach związania, o którym mowa w art. 11 kpc., może podlegać badaniu kwestia ewentualnego przyczynienia się pokrzywdzonego do zdarzenia będącego źródłem krzywdy lub szkody. W przedmiotowym wypadku było to jednak o tyle bezprzedmiotowe, że pokrzywdzony nie uczestniczył w zdarzeniu, w związku z czym nie można mówić o jakimkolwiek przyczynieniu z jego strony – w zdarzeniu uczestniczyła jego matka, a jej ewentualne przyczynienie się do wypadku nie mogło być utożsamiane z przyczynieniem małoletniego pokrzywdzonego.

W tym kontekście bez znaczenia dla sprawy pozostawały wywody skarżącego wskazujące na ewentualne błędy zaistniałe w postępowaniu karnym – wyrok karny nie został w żaden sposób podważony, ani nawet nie zostało zainicjowane postępowanie, które mogłoby w przyszłości skutkować jego podważeniem.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy stwierdza, że ocena stopnia pokrzywdzenia w sferze emocjonalnej i psychicznej nie wymaga wiadomości specjalnych, za wyjątkiem sytuacji ekstraordynaryjnych, w których wymagana jest ocena krzywdy w rozmiarze przekraczającym typowy dla zerwanej lub (wyjątkowo) naruszonej więzi rodzinnej.

Wymaga również podkreślenia, że ochronie na podstawie art. 446 § 4 kc. podlega typowa więź rodzinna, a więc występująca w normalnych relacjach rodzinnych, nie zaś tylko więź szczególnie bliska. Dobrem chronionym jest więź, a rekompensata ma obejmować jej zerwanie lub w skrajnych wypadkach jej naruszenie, nie tylko przez przyzmat bólu i cierpienia psychicznego w związanego z samą świadomością utraty osoby bliskiej, ale także w kontekście przyszłych deficytów pokrzywdzonego z tego tytułu.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do ingerencji w dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę rozmiaru krzywdy powoda i adekwatności zadośćuczynienia. Ocena ta pozostawiona jest swobodnemu uznaniu sędziowskiemu, w związku z czym nawet jeżeli sąd II instancji dokonuje oceny odmiennej (co w tej sprawie nie zachodziło), reformacja zaskarżonego wyroku możliwa jest wyłącznie w sytuacjach rażącej dysproporcji między rozmiarem krzywdy a przyznanym zadośćuczynieniem. Skarżący nie dostarczył Sądowi II instancji żadnych argumentów, które pozwoliłyby uznać zasądzone zadośćuczynienie za rażąco wygórowane.

Odsetki za opóźnienie w wypłacie należnego powodowi zadośćuczynienia były należne zgodnie z regułą wynikającą z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu

Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (30 dni od daty złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 385 kpc. oddalić apelację.

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc. w z zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.

Alina Szymanowska Ryszard Małecki Tomasz Żak